

Woensdagavond ben ik naar Amadeus gegaan, een chique bar annex lounge om de hoek bij het Conservatorium, waar een pianist speelde die tevens producer is: Martin Nieves. Ik had hem vorige week gebeld en wel een half uur met hem gesproken. Hij nodigde me uit om een woensdag langs te komen, want hij speelt er elke week. Toen ik daar in de stromende regen aankwam, stapte een hippieachtige vrouw van rond de vijftig met grote ronde ogen op mij af. Ze pakte mijn hand en zei:

‘Jij moet de Nederlandse zijn. We zijn verrukt om je te leren kennen.’

Ik moest lachen.

‘Ja, je bent zo vrolijk! En het was zo’n leuk gesprek! Kom mee.’

55 Musica maestra:Musica M 19-06-2009 11:21 Page 55

Ze leidde me aan haar hand naar binnen. Het was afgeladen met kantoormensen die hun aperitief nuttigden. Margarita’s, glazen cognac, grote bellen wijn. Achter een vleugel ergens in de volle ruimte zat Martin. Hij speelde werkelijk alles. Van Puertoricaanse bolero’s tot She’s got a ticket to ride van de Beatles. En iedereen zong luidkeels mee. Er lag een microfoon waarmee zo nu en dan een gast meezong. En hoe. Ik heb me uitstekend vermaakt. De amateurzangers waren steengoed! Een prachtige bariton van twee meter lang. Ik speelde wat sweet melodieën. En de mensen waren net zo enthousiast over mij als ik over hen. Ik kreeg bier aangereikt en mensen stapten naar me toe. Zo ook, twee vriendinnen van Martin met wie ik uitgebreid in gesprek raakte. Gryssel is een leuk mens in de vijftig. Ze woont midden op het eiland. Ze moest erg om mij lachen. Dat valt mij trouwens wel op: dat mensen zo om mij moeten lachen.

‘Wat ben jij een geweldige persoonlijkheid.’ Terwijl ik alleen maar aan het vertellen was. Maar ja, er is ook zoveel te vertellen! En ik kan dat niet doen zonder te bewegen en er een spektakel van te maken...

Op een gegeven moment zong Martin een bolero in duet met een vrouw, rood geverfd haar. Ik zag alleen haar blote rug. Maar ze had een stem zoals Graciela, de zangeres van het beroemde orkest van Machito destijds in New York. Het ouderwetse stemgeluid uit de jaren veertig, vijftig met veel vibrato en vol drama. Ik sloeg ervan achterover. Wauw! Daar was ik zo maar getuige van, samen met al die andere Puerto Ricanen die vriendelijk naar mij lachten en nog harder gingen zingen toen ik hun begon te dirigeren.

Nummer afgelopen, veel applaus. De zangeres draaide zich om naar mij. Het bleek Gryssel te zijn.

‘Jezus, mujer! Wat een stem en wat een drama! Sabrrrrrrrrroso.’

Daar moest zij om lachen. Ze schaterde het uit toen ik opbiechtte dat ik haar niet herkend had. Dat was de muziek van haar jeugd, vertelde ze: de feelin’. Ze is er mee opgegroeid.

‘Ja, inmiddels is er ook wat ‘leven’ over heen gegaan. Je kent dat.’

‘Kind, hou op!’

Schater.

De eerste violist van de Filarmónica komt vervolgens binnen, een jonge, heel aardige, bedeesde vent. En hij begint ook mee te spelen. Een ware happening die mij regelrecht voedt.

Uit ¡Música,maestra! Brieven uit Puerto Rico - Totemboek juli 2009